

er ham let at friggjøre sig; i alt Fald er det begribeligt, at den Fængslede i mange Tilfælde ikke vil nære fuld Tillid til hans uheldede Dom. Men dertil kommer, at der ikke sjældent, navnlig naar der gjøres det ovenfor omhandlede Tillæg til § 1, kunde blive Spørgsmaal om en Kritik af Forhørsdommerens Færd i Henseende til Fængslingen, som ikke passende kan henlægges til Underretten.

Medens der ikke har været delte Meninger i Udvalget om, at Erstatningsspørgsmaalet ikke bør undergives Afgjørelse af den paagældende Underdommer, forholder det sig anderledes med Hensyn til de nærmere Regler angaaende Erstatningskravets Forsølgelse.

De Medlemmer af Udvalget, som mene, at den Frisundne, saavel som den, der løslades, uden at Sagen forfølges til Dom, ubetinget har Krav paa Erstatning for Baretægtsfængsel, anse det for rettest, at Bestemmelsen af Erstatningens Størrelse henlægges til særlige i dette Diemed for hver Amtsraadsreds dannede Kommissioner af 5 Medlemmer, valgte af Amtsraadene. Udvalgets Flertal, der mener, at Forfølgningen af Erstatningskravet bør gjøres saa simpel og lidet indviklet, som muligt, og som blandt Andet ogsaa af denne Grund paa ingen Maade kan gaa med til Skabelsen af en hel ny Art Domstole til Bestemmelsen af Erstatningens Størrelse, holder derimod paa, at Spørgsmaalet saavel om Kravet paa Erstatning som om dennes Størrelse bør afgjøres af de almindelige Domstole, men i 1ste Instants af den Ret, under hvilken den paagældende Forhørsdommer hører. For saavidt slutter Flertallet sig imidlertid til Landssthingsforslaget, som man mener, at Afgjørelsen i Reglen bør finde Sted igjennem en selvstændig, imod Forhørsdommeren, væsentlig efter Reglerne for beneficerede Sager anlagt, civil Sag. Det turde dog efter Flertallets Anskuelse være ikke blot uden Betænelighed, men naturligt i de Tilfælde, hvor den over den formentlig Forurettede i den kriminelle Sag assagte Dom appelleres til høiere Ret, det være sig af det Offentlige eller af ham selv, at give ham

Udgang til at reise sit Erstatningskrav under Appellsagen og faae det afgjort ved Dommen i denne. Dette vil vistnok ofte være den simpleste og bekvemteste Maade at faae Sagen afgjort paa; men selvfølgelig kan det stille sig saaledes, at den Paagældende ikke finder det hensigtsmæssigt eller nyttigt at fremkomme med sit Krav under selve den kriminelle Sag, og han bør da ogsaa kunne forbeholde sig dette til bedre Tider, — dog formentlig med den Begrænsning, der følger af Bestemmelsen i Landssthingsforslagets § 4 sidste Stykke.

Udvalget foreslaar sluttelig at tilføie en udtrykkelig Bestemmelse om, at Statskassen for den Erstatning, den har maattet udrede for usforstyldt Baretægtsfængsel har Regres til vedkommende Forhørsdommer, forsaavidt deene maatte have paadraget sig Ansvar ved Misbrug af Embedsmyndighed, Stjødsløshed eller andet usforvarligt Forhold.

Et Mindretal (Alberti, Bertelsen [Brigsted], Leth og A. Sørensen) skal til Begrundelse af sine Vædringsforslag bemærke Følgende:

Naar en Privatmand retter den Sigelse mod en Medborger, at denne har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, maa han mod den Vedkommendes Venægtelse bevise Rigtigheden af sin Sigelse, medens han i Mangel heraf ifalder Ansvar efter Loven for Sigelsens Fremførelse.

Denne Regel stemmer saa ganske saavel med Lovgivningen som med den nedarvede Retsbevidsthed, at Mindretallet ikke kan anse det for „saarende for Retsfølelsen“, men tværtimod maa anse det for en simpel Retsfærdighedshandling principielt ogsaa at give denne Regel Anvendelse, hvor det er en offentlig Autoritet, der retter en saadan Sigelse mod en Statsborger.

Det er ud fra dette Standpunkt, at Mindretallets Forslag under Nr. 4 er affattet, og ligesom Mindretallet derfor ikke kan følge Flertallet i at vende Forholdet om og gjøre Ansvar afhængigt af, at den Sigtede, som fristudes eller slet ikke bliver tiltalt, oven i Kjøbet skal føre et større eller mindre Bevis for, at han ikke er skyldig, saaledes